

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 220.

Tredie Session.

64de Møde.

Løvedagen den 24de Januar.

(Fortf.)

Tscherning (fortsat): Jeg kunde derfor godt have forstaaet, om den ærede Ordfører eller Fleertallet i Udvalget havde stillet et Ændringsforslag eller et Underændringsforslag, som gik ud paa at suspendere Bestemmelsen af Summen, indtil Lagthinget havde afgivet sin Mening derover, og derefter overlade Ministeriet, i Genhold til Lagthingets Formening derom, at affinde sig med vedkommende Leiere. Men til denne Slutning er Ordføreren slet ikke kommen; han er kommen til at stille sig paa den havefyske Regjerings Standpunkt (Latter), der uden Hensyn til, hvorledes Bestemmelsen tidligere har været, tager saa meget som muligt for at putte i Landets Lomme (Latter), og gjør det ved Færøerne, om hvis Forhold vi ikke vide og ikke kunne vide Bested, fordi de Æneste, der herom skulde kunne give Oplysning, nemlig Lagthinget, have vi forhindret i at være tilstede. Dette synes mig ikke at være generøst (Nei!), og jeg haaber derfor ganske sikkert, at, hvilket Udfaldet end bliver af Afstemningen over det foreliggende Ændringsforslag, saa skulle vi, naar et Ændringsforslag, der saaledes suspenderer Bestemmelsen af Summen, kommer frem til næste Behandling, vinde Bisald for det; derved bliver Intet endeligt afgjort, men Sagen kun indstevnet for den af den ærede Ordfører selv som rette Vedkommende anerkjendte Autoritet, hvorfra vi saa i sin Tid kunne faae et Botum, som vi kunne støtte os til. Til trods for Ordførerens Kjendskab til Fuglenes Værdi paa Færøerne foreskommer det mig, at han ikke veed mere derom, end Ændringsforslagsstilleren veed, om hvor mange Faar, der kunne fanges paa Lille D-

mon; thi det maae vi lægge Mærke til, at det er en Jagtret, der her er Tale om. Det er dette Jagtretskregale paa Lille Dimon, som disse Personer have udøvet i lang Tid, og Regjeringen forandrer nu dette til et virkeligt Salg af Den til anden Anvendelse. Vi have nemlig hørt tidligere, at det ikke er en tam Faareflok, men en Flok af vilde Faar, en egen Art vilde Dyr, hvorover de vedkommende Der have Jagtret (Latter); derfor har Ændringsforslagsstilleren ogsaa kunnet tale om Rettigheden som en Fornøielse; thi Beboerne have deraf havt baade Nytte og Fornøielse (Latter).

Ordføreren: Ja, jeg hører altid med en vis Fornøielse den ærede Rigsdagsmand, skjøndt det ofte er gaadefuldt, hvorledes han kan komme til de Resultater, han faaer ud. Jeg tvivler ikke om, at han i dette Dieblif troer, at han staaer som den uegennyttige Ordfører, og jeg som den havefyske Procurator (Latter); men Begreberne i denne Verden ere jo forskjellige. Jeg troer at opfylde min Pligt, naar jeg bidrager Mit til, at Statskassen ikke skænker disse 2500 Rbd. bort som en Present — jeg gjentager Ordet, thi jeg anseer det virkelig for det ene passende i det nærværende Tilfælde. Den ærede Rigsdagsmand meente, at det var Feilen, at jeg saaer hen til de private Forhold; men jeg troer, at Feilen er den, at den ærede Rigsdagsmand ikke seer hen til, at Staten netop her staaer i den samme Stilling, hvori en privat Mand staaer ligeoverfor en Leier. Det er netop Sagen; i et saadant Forhold som dette, der staaer Staten ligeoverfor Leieren med den private Ret, og den private Forpligtelse. Man har tidligere villet gjøre Domaineloven af 8de April 1851 gældende paa denne Sag; man har naturligviis troet, at her skulde være en Analogie, men man glemte jo rigtignok ved denne Ana-